

In de schijnwerpers

↑ KOEN BREEDVELD

Oerwoudgeluiden, doping, matchfixing... De kranten hebben er weer bol van gestaan. Met de sport is van alles mis. Zo is het en niet anders. Feit is dat er al veel langer van alles mis is in en met de sport. De oerwoudgeluiden van nu steken bleek af tegen wat er vroeger werd geroepen, en zeker tegen het fysieke geweld dat nu nauwelijks meer zichtbaar is in de stadions. Joop Zoetemelk gebruikte al doping en hij was zeker niet de eerste, en het fixen van wedstrijden is in het voetbal even oud als de irritatie over de buitenspelregel.

Vanwaar dan die interesse in de media? Deels zal het leedvermaak zijn. Er zijn er genoeg die dat geblaat van de sport over cohesie en maatschappelijk goud niet kunnen uitstaan. Die grijpen dus hun kans. Deels komt het vanuit oprechte verontwaardiging: we willen geloven in de kracht van sport, en het doet pijn als iets of iemand ons uit die droom haalt. Overigens dromen we na het incident

weer vrolijk verder. En deels ook heeft het te maken met laatste stuiptrekkingen. Waar geweld gewoon is, wordt het geaccepteerd; nu geweld raakt uitgebannen, roepen de laatste spoortjes weerstand op.

De gebeurtenissen van de laatste tijd laten echter vooral zien hoe de positie van sport is veranderd. Sport is al lang niet meer het speeltje van een clubje hobbyisten: bij tijd en wijle sympathiek, soms wat zielig, maar voor het gros van de mensen nauwelijks relevant. Sport anno 2016 is *big business*, en een wezenlijk onderdeel van het politieke landschap. Daar heeft de sport om gevraagd, en die positie heeft het gekregen. Met die positie komen echter ook verantwoordelijkheden. Verantwoordelijkheden voor deugdelijk bestuur, voor adequate sancti-onering en voor het serieus nemen van je maatschappelijke rol. Ook dat hoort erbij, als je jezelf in de schijnwerpers plaatst.

Koen Breedveld
Directeur Mulier Instituut